



## ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 20 Οκτωβρίου 2024 – ΣΤ' Λουκά

Ένα από τα αναρίθμητα θαύματα του Θεανθρώπου, που επετέλεσε κατά την επίγεια ζωή του, είναι το θαύμα της θεραπείας του δαιμονιζομένου των Γαδαρηνών.

Για πολλά χρόνια εκείνος βασανιζόταν από τον διάβολο. Δεν φορούσε ρούχα και σε σπίτι δεν έμενε, αλλά περιφερόταν στα μνήματα. Παρ' όλο που τον έδεναν με αλυσίδες, εκείνος κατάφερνε να τις σπάει και να τρέχει προς τα βουνά και τις ερήμους, προκαλώντας σωματικές βλάβες στον εαυτό του. Όλα όμως αλλάζουν, όταν συναντά τον Χριστό. Οι δαίμονες, οι οποίοι τον είχαν καταβάλλει, αναγνωρίζουν τη Θεότητα του Χριστού και τον παρακαλούν να μην τους βασανίσει, αλλά να τους αποπέμψει στο κοπάδι των χοίρων, που βρισκόταν εκείνη την ώρα κοντά τους. Ο Χριστός το επιτρέπει· και τα δαιμόνια εισέρχονται στους χοίρους, οι οποίοι κατακρημνίζονται στον γκρεμό και πνίγονται στη λίμνη. Τότε, ο πρώην δαιμονισμένος, στέκεται με γαλήνιο βλέμμα, «ίματισμένος και σωφρονῶν», καθήμενος στα πόδια του Ιησού, απελευθερωμένος από κάθε σατανικό δεσμό.

Ενώ, όμως, ο πρώην δαιμονισμένος επιθυμεί τη μόνιμη συντροφιά του Ιησού, εντύπωση προκαλεί η αντίδραση των κατοίκων της περιοχής, οι οποίοι ζητούν την απομάκρυνση του ευεργέτη, γιατί τους κυρίευσε ο φόβος. Ο «φόβος» τους, για τον οποίο μιλά ο ευαγγελιστής, δεν είναι το δέος και η συντριβή μπροστά στη δύναμη του θείου, αλλά ο τρόμος μήπως η παρουσία του Ιησού τους οδηγήσει στη στέρηση υλικών αγαθών, τα οποία δεν θέλουν

να χάσουν. Σκέφτηκαν αμέσως ότι η παρουσία ενός ισχυρού θαυματοποιού ανάμεσά τους, μπορεί να συνεπάγεται ορισμένες υλικές ζημιές, όπως ήταν η καταστροφή της αγέλης των χοίρων, δηλαδή, της περιουσίας τους. Τυφλοί λοιπόν ως προς το πνευματικό τους συμφέρον, βλέπουν μπροστά τους μόνο το υλικό. Απορρίπτουν την ελευθερία που χαρίζει ο Χριστός, που είναι ελευθερία για μια καλύτερη ποιότητα ζωής, και προτιμούν να μείνουν δούλοι των αποκτημάτων τους. Αρνούνται το πραγματικό είναι, για να εγκλωβιστούν στο προσωρινό έχειν.

Εύκολα αδελφοί μου καταδικάζουμε τους Γαδαρηνούς, χωρίς ν' αναλογιζόμαστε ότι σε πολλές περιπτώσεις, τους αντιγράφουμε. Πόσες φορές, απορροφημένοι από τους ρυθμούς της ζωής, από τα υλικά και τα κοινωνικά συμφέροντα, παραμερίζουμε τον Χριστό και Τον διώχνουμε από τη ζωή μας; Πόσες φορές αισθανθήκαμε την ανάγκη να επικοινωνήσουμε μαζί Του, να προσευχηθούμε και να αποθέσουμε τα προβλήματά μας στον Κύριο, λέγοντας ένα ευχαριστώ, για ό,τι καλό και αγαθό μας έδωσε, αλλά και να Τον παρακαλέσουμε να μας διαφυλάξει από κάθε κακό; Μήπως και εμείς διώχνουμε τον Χριστό από την καρδιά μας; Κάθε φορά που περιφρονούμε το θέλημά Του και καταπατούμε τις εντολές Του, τον διώχνουμε από τη ζωή μας. Ο Κύριος, βέβαια, σέβεται την ελευθερία μας και δεν μας καταπιέζει. Μόλις οι Γαδαρηνοί του ζήτησαν να φύγει, εκείνος απομακρύνθηκε χωρίς να ζητήσει τον λόγο. Σέβεται την επιθυμία και την ελευθερία του καθενός μας και αποχωρεί αθόρυβα. Όμως, περιμένει για πάντα εκεί, ως σπλαχνικός πατέρας.

Ας ομοιάσουμε λοιπόν αδελφοί μου, όχι στους κατοίκους των Γαδαρηνών, αλλά στον πλέον «ίματισμένο και σωφρονοῦντα» άνθρωπο του ευαγγελίου, ώστε να απολαύσουμε και εμείς το γαλήνιο βλέμμα του Ιησού «καθήμενοι παρά τους πόδας» Του. Αμήν.